

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 július Vers

Turczi István: Mondod: szerencsém

Mondod: szerencsém

In memoriam Géher István

Vihar lesz; a spalettákat becsukom a kert
felől, és vakon nézem, hogy szakad.
Szájpadlásomhoz egyben ragadnak,
mint aprósütemények, az utolsó szavak.

Előadásra hívtalak a szemesi író táborba.
Gyorsan jött a válasz: „Örömmel, költőtárs.”
Készültél rá, még a kórházban is,
„olyan ez, tudod, akár a nyersfordítás.”

Most hűvös hely van a szemhéjad mögött.
Türelmet formáz a pára teste.
A vértelen recehártyán szél süvölt át.
Ím, megtalálta, ha ezt kereste.

Béke, tűrés. Már itt a holnapi csend is.
Csak nézzük, hernyózva érkezők,
ahogy végtelenné nőnek körülöttünk

a zúzmarától megőszült mezők.

Morzsa örömök, titkos apertúrák:

elhordtunk már minden hegyet.

Nulla-huszonegyben üzemel

a Prospero nevű vigalmi negyed.

A bordák betéve tudják az időt.

Krónikásnak ott a képzelet.

Már fény kúszik a kerti fákra,

úgy vesz rólunk pontos méretet.

Tetszik

Legyél az első az ismerőseid közül, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **Turczi István: Rács és ablak; Lélekmetsző Jack** Te, aki már csak emlékeid barlangfalán szemléled az árnyékokat, néha...
2. **Turczi István: A filozófia rövid története; Cogito úr bólint, tehát vagyok** Kutyám, Metafi, a szokásos időben vonszol reggeli sétára. Az ébredő...
3. **Turczi István: Várákozás** Turczi István Várákozás Odavagyok magányért. Gyakorlom a közönyt. Végre...
4. **Turczi István: Kezdődik** Turczi István Kezdődik Hajnal Anna szavai közt sétálva; 1907-1977-2007...
5. **Pion István: Ballada a fél karokról** Pion István Ballada a fél karokról Mikor megérkezett a...

Cimkék: **Turczi István**